

Slniečnice; Nočná ulička; Óda na dážď

Slniečnice

Tvorí žiary plné,
jasné polia,
šťastné myšlienky
v hlave sa roja.

Nie je nikde nik,
kto by pozrel na ne,
a v smútku so zrakom
sklopil aj dlane.

Každá z nich je malým slnkom.
Nie ostrým, ale takým,
z ktorého tešíš sa pohľadom.

Žiara ich žltých lúčov
vždy rozjasní mi deň.
Kiežby len plnú záhradu
ich mať smiem!

Nočná ulička

Trochu ma desí,
ale čímsi láka.
Neviem, čo ukrýva,
neviem, čo ma čaká.
Nechcem tam ísť,
predsa idem.
Kto vie či vôbec
domov prídem?

Najjasnejšou lampou
mi aj tak je mesiac.
Zas v splne,
zas mi nedá spávať.

Nikto tu nie je,
žiadny ruch,

tiché tóny hudby
prenikajú na povrch.
Len tichučko,
nech neruším večerný kl'ud.

Listy stromov spievajú so mnou,
svoju vlastnú pieseň.
Nech sa snažím ako chcem,
nikdy jej neporozumiem.

Óda na dážd'

Celý deň nesvoja,
už ma to nebaví,
zaháňať tabletkou
bolesti hlavy.

Dýchať sa mi nedá,
potom zaplavená.

Keď tu zrazu-
čosi počujem!
Jemné klopanie
prstov po okne.

Bežím im otvoriť,
vonku cítiť dážd'.
Konečne!
Môžem dýchať zas.